

МІСТО НА ГОРІ

ХРИСТІЯНСЬКА МІСІОНЕРСЬКА ГАЗЕТА

«Не може сховатися місто,
що стоїть на верховині гори»
(Євангеліє від Матвія 5:14)

№ 4 (79) 2016

ЩО ПОСІЄШ, ТЕ Й ПОЖНЕШ

Олександр ШЕВЧЕНКО, США

Грішний людській природі властиве бажання помсти. Тобто нам хочеться, щоб за всяке заподіяне зло було відплачено тією ж монетою. Так, мовляв, справедливо. Проте часто розуміння справедливості буває однобоке. Для своїх кривдників, наприклад, ми вимагаємо прокурора, а для себе, навіть якщо винні, кличемо адвоката. Завжди хочемо, щоб винуватці були покарані (себе ж до таких зараховуємо дуже рідко). Тому обурюємося, коли не бачимо кари за вчинене. Але за цим пильнує Господь, для сторонніх очей вона може бути й невидима. І якщо земний суд можна підкупити, щоб уникнути покарання, то Божий суд «недоступний для дзвону злата». Духовний закон для всіх однаковий. Біблія каже: «Не обманюйтеся, – Бог осміяний бути не може. Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне» (Послання до Галатів 6:7). Це означає, що кожен наступний крок людини тісно пов'язаний з попереднім.

Всі ми хочемо для себе світлого завтра, але не беремо до уваги своє темне вчора. Проте з гріховним ми-

нулим не може бути щасливого майбутнього. Бо «завтра» є наслідком «вчора». Людина ставить собі цілі, будує плани, на певних етапах досягає успіхів, і раптом, незрозуміло чому, – крах, провал, поразка! Це даються взнаки гріхи, сховані в закапелках свідомості, під покривалом добрих справ. Але якщо сміття замести під килим, воно все одно залишиться в хаті, тільки буде сховане подалі від очей. Краще його прибрати зовсім, викинути геть. Бо кожен вчинок, слово, думка є зерном посіву на життєвому полі. Обдурили – не плачмо перед Богом, коли обманюють нас. Вкрали – не просімо доброго давання. Не шанували батька і матір – не сподіваймося

на щасливе довголіття.

Причина та наслідок, сіяння та жнива – закон Творця. Діє він у всіх сферах життя. Де і що б людина не посіяла, жнива не забаряться, вони обов'язково настануть. Тож не треба ображатися на тих, через кого здійснюється відплата, бо, пам'ятаймо, приходиться вона від Бога. А ще варто не забувати, що урожай завжди перевищує посів. Це закономірно. Адже з одного пшеничного зерна виростає цілий колосок. Логічно й те, що, сіючи пшеницю, ми не збираємо кукурудзу. До того ж як у матеріальній сфері, так і в духовній урожай в багато разів перевищує посів. Отже, ми можемо сіяти все, що хочемо, але не в наших силах зібрати, що бажаємо. Екклезіяст говорив: «Радій, юначе, у своїй молодості, а серце твоє нехай буде веселе за днів твоєї юності! І ходи ти дорогами серця свого й видінням очей своїх; але знай, що за все це Бог приведе тебе на суд» (Книга Екклесіяста 11:9).

Бог – поза часом. У Нього «один день – як тисяча років, і тисяча років – як один день». Йому легко заглянути як у наше майбутнє, так і у

Спасіння в Ісусі

вчорашній день. Тож, щоб не довелось пожинати гіркі плоди свого минулого, нам потрібно привести його до порядку. Це можливо через визнання і сповідання своїх гріхів перед Богом. Людину, що не кається, Господь не прощає, бо не може піти проти Самого Себе та відмінити Свої постанови. Але Він охоче виходить назустріч тим, хто покаюванням спокутує свої провини, чим власноруч вириває злі посіви зі свого життя. Небесний Отець назавжди забуває ганебне минуле грішника. Тоді приходиться нове начало, настає новий День народження – від Бога. Заради цього Божий Син пішов на Голгофу.

**Господи Ісусе!
Визнаю, що я грішний і сам себе спасти не можу. Вірю, що Ти помер за мене на Голгофі і прийняв покарання за мої гріхи. Прошу: прости всі мої провини, увійди у моє серце і будь моїм Господом та Спасителем. Довіряю Тобі своє життя, хочу жити для Тебе і служити Тобі. Амінь.**

Слово священника

Мышление человека формирует всю его жизнь. Это аксиома. Недаром кто-то сказал: «Посеешь мысль – пожнеш действие, посеешь привычку – пожнеш характер, посеешь характер – пожнеш судьбу». То бишь: сеем мысль, а пожинаем судьбу. К сожалению, большинство людей редко следят за тем, о чем думают. Слова и дела еще пытаются контролировать, возможно, потому, что они явственны. А то, что в голове (невидимое для окружающих, тайное), блюсти в чистоте считается не обязательным. Но это чревато серьезными последствиями. Еще Соломон говорил: «Каковы мысли в душе у человека, таков и он» (Притчи 23:7). Этот мудрый царь понимал, что разум – поле сражения, сражения между сатаной и Богом.

А поскольку мысли бывают как от Бога, так и от сатаны, человек должен уметь определять их источник. То, что от сатаны, всегда очень навязчиво. Это может быть непонятный страх, беспочвенная тревога, излишние переживания или просто какая-то бесконечная негативная мысленная карусель. И кто не старается совладать с несанкционированным полетом своего разума, тот дает возможность укорениться этим разрушающим душу и тело чувствам и мыслям. Чтобы скверна не укрепилась, нужно постоянно быть начеку, не позволять уму расслабляться. В противном случае негативизм станет не только стандартом мышления, но и действий и будет определять дальнейшую судьбу. Зерно прорастет и принесет очень горькие плоды: разочарование, депрессию, безысходность, болезнь.

Еще один способ воздействия сатаны на человека – искушение через соблазны. Этот коварный обольститель знает, кого чем совращать. Он ищет душу, предрасположенную к тому или иному греху. Если кто-то, например, не склонен к блуду, то нечис-

НАДЕЖНЫЙ

тый даже не будет пытаться возбудить в нем похоть. Или тех, кто безразличен к спиртному, не станет соблазнять выпивкой. Зато высокомерному лукавый непременно не раз шепнет: «Ты самый умный, всегда прав, все тебя должны уважать». Неуверенному в себе внушит чувство самоуничижения: «Ты виноват, плохой, не достоин». (Самокритичность, вне всякого сомнения, – хорошая черта, но когда человек мучается сверх меры, либо вообще мнимой виной, это от бесов. Если согрешил и раскаялся, должна прийти радость, умиротворение. Если же чувство вины преследует даже после исповедания и покаяния, то ее источник известен.) Обидчивым враг человеческих душ навеет жалость к себе, доведет до слез, уныния, равнодушия, пассивности, горечи и досады. Вызывает он также чувства осуждения, зависти, подозрительности. Если не отвергать эти бесовские посылы, а руководствоваться ими, то приходит внутренняя пустота, тревога, подавленность, бессилие и, наконец, равнодушие к жизни. Таковы печальные последствия проигранного сражения, изо дня в день происходящего в человеческом разуме. Ответственность за то, каким мыслям мы даем зеленый свет, лежит исключительно на каждом из нас.

Если в наших головах прочно утвердятся благие помыслы, то нам будет хорошо. Именно поэтому Библия учит всегда стремиться к «помыслениям духовным», которые суть «жизнь и мир» (Послание к Римлянам 8:6). Распознать их нетрудно. Бог говорит в наше сердце мягко, здраво, в назидательном тоне и главное – всегда во благо нам. Размышления по Его вдохновению приводят к душевному покою, уверенности, удовлетворению. Духовные мысли могут быть разные. Зачастую они заставляют задуматься о сущности бытия. Иногда побуждают к како-

ФИЛЬТР

му-то конкретному богоугодному действию. Бывает, приходят удивительные откровения и то, что было непонятно и скрыто, вдруг становится ясным. Под воздействием Святого Духа мы испытываем угрызения совести, обличение в проступках, в каких-то неблагоприятных деяниях. Но они не приносят тяжелых душевных страданий, самоистязания.

Мудрый Соломон утверждает: «Помыслы в сердце человека – глубокие воды, но человек разумный вычерпывает их» (Притчи 20:5). Это значит, что наш ум должен постоянно быть на страже, фильтровать мысли, сверяя их с Писанием, и принимать только Божьи. Здоровые рассуждения и полезные увещания нужно оставлять в своем сердце, а злые, неспокойные, коварные помыслы прогонять, пленяя их в послушание Христу (подчинять Божьему Слову). Таким образом человек может научиться управлять своим разумом и обрести внутреннюю удовлетворенность, радость, душевный покой, физическую энергию, силу и свободу. То есть все то, что так необходимо каждому.

Виктор КУРИЛЕНКО, г.Славянск, Донецкая обл.

Наша мета – увійти в кожен гім, тому що Божа мета – ввійти у кожне серце

Люди за своєю природою схильні у щось вірити й перед кимось благоговіти. Це щось підсвідоме, наче безумовний рефлекс. Думаю, такими нас сотворив Бог, тому що хотів, аби наше ставлення до Нього було природним, а спілкування – необхідним. Раніше, в дохристиянську епоху, домінувала яскраво виражена форма язичества: племена майстрували з підручних матеріалів божків і радо схиляли коліна перед ними. Зараз таке заняття виглядає якось безглуздям. Здається, в наші часи такого вже немає. Ба більше, сьогодні Homo sapiens взагалі відкидає релігію: як застарілих саморобних ідолів, так і Бога. Нинішнє покоління навряд чи буде вшановувати якісь фігурки або статуї, тим паче впроваджувати надумані обряди поклоніння їм. Але й Всевишній ввижається нашим сучасникам чимось далеким, незрозумілим, невивченим. А Ісус Христос існує хіба що в образі біблійного героя. Його життя ніби й відоме, Його місія ніби визначена десь в глибині свідомості, проте не торкається душі, не зворушує Своєю значимістю, Своєю жертвою.

Та оскільки кожна особистість все ж має потребу прославляти когось вищо-

го, більш значущого за неї, то залишки вікової спокуси присутності божества у вигляді ікон, талісманів, гороскопів залишаються досі. А останнім часом на арені ідолопоклонства з'явилися ще й дещо інакші «господарі» людських сердець. Сучасні ідоли мають дуже привабливу, гламурну форму. Вони вражають своєю бездоганністю, говорять відмінну хитромудрість, люблять похизуватися своїм казковим життям та продемонструвати чи то реальні, чи то примарні здібності. Я

часто розмірковувала над дивовижністю цього феномену: чому так багато слави і влади отримують деякі наші земні співмешканці за такі химерні досягнення, як акторство, артистичність чи красномовність. Що ж такого приголомшливого зробив чоловік, що відтворив певний образ у кінострічці? Або чому таке велике число людей божеволіє від дівчини, що просто виконує пісню? Ніби нічого надможливого. (Чому ми з таким же успіхом не відмічаємо таланти юриста чи маляра?) В

Америці і Європі така псевдорелігія заповонила багато сердець. Здається, люди тим і живуть, що діляться на зірок та їх фанатів. В Україні з розвитком телебачення, кіноіндустрії, шоу-бізнесу фетиш медійних облич також набуває розмаху.

Розмірковуючи над проти-природністю сліпого обожнювання нам подібних, я натрапила на вірш у Біблії, який прояснив цю ситуацію. Коли диявол спокушав Ісуса в пустелі, він показав Йому усі царства світу і сказав: «Я дам Тобі всю оцю владу та їхню славу, бо мені це передане, і я даю її, кому хочу». Ось кому, виявляється, належить влада та слава у світському житті – житті, яке відкидає Бога. Ось від кого вона походить! Для мене це стало досить серйозним відкриттям. Адже і в мене були улюблені актори, співаки та телеведучі. Ісус відповів тоді дияволу: «Написано: Господеві Богові своєму вклоняйся і служи Одному Йому!» Господь дуже чітко говорить в Писанні, що Своєї слави не віддасть нікому, тільки перед Ним благоговіти, Його вшановувати і мати за взірць. Тож як важливо усвідомлювати і розрізняти усі прояви диявола. Так, Ісус знав, що

то нечистий говорить з Ним. А ми не бачимо духовного світу, не розуміємо, що за черговою фальшивою принадою може маскуватися змій-спокусник. Саме тому потрібно просити у Небесного Отця мудрості та розуміння, аби мати змогу розпізнати вовка в овечій шкурі. Втім, вибір, кому служити, Творець залишив за нами.

Як же, згідно з Біблією, ми маємо вести себе стосовно одне одного? Якось Ісус запитав Своїх учнів: «Про що міркували в дорозі?» А ті у відповідь мовчали, бо зізнались було соромно. Вони, йдучи, сперечались між собою, хто є найбільший серед них. Напевне, той, хто відчув Своєю перевагу, засмутився, почувши такі слова Спасителя: «Коли хто бути першим бажає, – нехай буде найменшим із усіх і слуга всім!» Не просто другом, благодійником, братом чи сестрою, а саме слугою. Тому не варто вклонятися іншій людині, як і недобре возвеличувати себе. Прислуговувати і славити – різні речі. Отже, маємо бути обачливими і набувати знання зі Святого Писання, аби розуміти, як чинити приємне для Бога – Єдиного Господа життя.

Ганна КРАВЧУК, м.Київ

БЛИЖЧЕ ДО ПРОМЕНІВ СОНЦЯ

Людська душа являє собою розум, волю, емоції. Саме ці складові ведуть нас до пізнання Бога. Першу скрипку в пошуку істини відіграє розум, який, фільтруючи нескінченний потік інформації, змушує шукати відповіді на ті чи інші запитання. Коли цікавість задоволено, зароджуються іскорки віри. Вони горять дужче, якщо до процесу долучається серце зі своїми емоціями. Воно, як надійна скринька, береже в собі все те, що йому до вподоби. Вслід за ними включається воля, яка, йдучи за розумом і серцем, спрямовує душу до праведності. І людина, залучаючи весь свій потенціал, шукає шляхи та засоби виконання поставленої мети. Приймаючи Бога таким чином, ми утверджуємося в правді, зміцнюємо віру і своїм життям прославляємо Господа.

Але якщо людина сприймає Боже Слово не усім своїм єством (розумом, серцем і волею), то воно не вкорениться, не проросте, а значить, і плоду не принесе. Тому важливо, щоб зерна істини падали в добрий ґрунт. Адже люди пізнають Бога так, як розповідається у біблійній притчі про сіяча. Його посів не дав урожаю ні край дороги, ні на камені, ні посеред терня. Так і серед людей. Одні сприймають Бога тільки за логікою, інші лише твердять, що вірять у Нього. Але «й демони вірують – і тремтять» (Послання Якова 2:19), а цього, виявляється, недостатньо. Треба ще слідувати за Господом та жити за Його заповідями. Так чинять хіба що одиниці. Тому віруючих серед нас багато, а справді ревних християн мало.

Преподобний Антоній Великий казав: «Бог створив людину, щоб вона була учасником і вдячним свідком Його справ, щоб, бачачи творіння Боже,

вона бачила Самого Бога і прославляла Творця за те, що Він створив для людини». Дійсно, ми пізнаємо Бога через велич Його творива, яким є гармонійний, красивий і досконалий світ, де ми народились і живемо. Те, що все на землі і на небі влаштовано бездоганно, засвідчує й наука в різних галузях – медицині, астрономії, геології, біології тощо. Та хитрий диявол досягнення людського розуму поставив вище від Бога, чим багатьох звернув на хибний шлях. Світ, мовляв, виник сам собою і живе без участі Всевишнього. Прихильників такої точки зору вважають розумнішими за «нерозумних» віруючих. Грішній людині це лестить, і вона підноситься у своїх очах над Тим, Ким була створена. Але Господь дав Своїм дітям Слово, яке свідчить, що саме Він є Творцем неба і землі. А також воно має силу єднати розум людський з премудрістю Божою. Коли людина читає Біблію, то Бог розмовляє з нею, просвітлює її, і вона стає здатною відрізнити світло від темряви, правду від лжі, добре від лихого. Оновлене серце починає переоцінювати заховані в ньому надбання і відкидає все непотрібне, що не приносить користі. І чим більше людина читає Святе Письмо, тим ширшим стає її внутрішній зір і відкриваються закони світобудови. Вона не лише змінюється сама, але й позитивно впливає на своє оточення. Таким може стати кожен, та не у всіх достатньо волі, щоб піти цим шляхом.

Бог безмежний, тому недосяжний. Пізнати Бога до кінця ми не можемо, тому що наш розум обмежений. Та все одно тягнемось до свого Творця. І якщо душа налагоджує з Ним стосунки, то в ній розпускається запашна квітка любові до Господа, Який стає їй надзвичайно близьким. Однак набагато більше любить Своє Творіння – людину – Бог. «Не в тому любов, що ми полюбили Бога, а що Він полюбив нас і послав Свого Сина вблаганням за наші гріхи... Ми любимо Його, бо Він перше нас полюбив» (1-е Послання Івана 4:10,19). І бажає, аби ми відповідали взаємністю. Але, як люблячий Батько, Він хоче, щоб діти любили Його добровільно, йшли за Ним без примусу. Тому, не втручаючись у волю людини, Небесний Отець дає їй право вибирати. Все, що відбувається з окремою людиною і людством у цілому, є лише наслідком вибору – жити з Богом чи ні.

Незаперечним є факт, що, чим ближче рослина до променів сонця, тим краще вона росте. А в затінку може навіть пропасти. Так само людська душа: без Господа, Його любові рано чи пізно вона гине. Бо заповнити в серці те місце, яке Творець призначив для Себе, може лише Він. Тож чим ближче людина до Бога, тим щасливіша.

Володимир МИХАЛЬНЮК, Львівська обл.

Дорогі друзі!

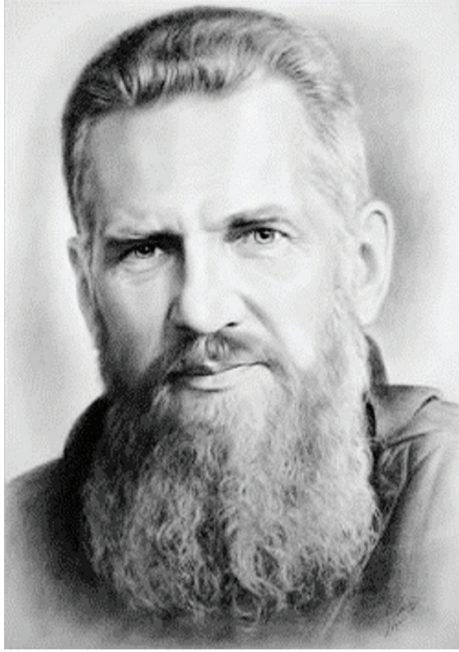
Запрошуємо вас відвідати сайт газети mistonagori.com.ua та сторінку «Місто на горі» у фейсбук (www.facebook.com/mistonagori.ua).

Ви зможете оцінити оновлений дизайн сайту, зручну навігацію та доступні способи зв'язку з редакцією газети. Прокручуючи ГОЛОВНУ СТОРІНКУ донизу, матимете нагоду ознайомитись із ОСТАННІМИ ПУБЛІКАЦІЯМИ або пошукати цікаві для вас статті у наших РУБРИКАХ. У меню сайту відвідувачі можуть дізнатися про місію газети, головні теми публікацій та прочитати цікаву інформацію про «Місто на горі» у розділі ПРО НАС. У ДОБРІЙ НОВИНІ зібрані всі статті, де проповідується радісна звістка про спасіння, звучить заклик до покаєння та молитва. Для тих, хто не має змоги отримувати друковане видання, завжди є можливість прочитати останній випуск у розділі СВІЖИЙ НОМЕР або зайти в АРХІВ, де зібрані всі наші публікації.

Якщо серед читачів газети є очі приєднати до нашої команди, будь ласка, зверніть увагу на **ОГОЛОШЕННЯ**, представлені на **ГОЛОВНІЙ СТОРІНЦІ**. У самому низу ви знайдете три круглі віконечка, натискаючи на які зможете надіслати нам повідомлення. Ми чекаємо на ваші відеауки та побажання, підписку на електронну версію газети та заявки на розповсюдження друкованого видання. Натискайте на **КОНТАКТИ** та пишіть нам. Ми будемо раді познайомитися з нашими читачами.

Як шкода, що ми здебільшого не знаємо ні власного родоводу, ні історії свого народу, тим більше – історії Церкви! Наскільки б іншим було наше життя, якби ми не залишалися байдужими невігласами стосовно своїх духовних витоків та історичних коренів! Очевидно, як окремі люди, так і цілі народи могли б уникнути багатьох помилок, розчарувань, падінь і навіть життєвих драм та трагедій, якби мали в собі міцний стержень духовних та історичних знань. Звісно, бути будів-

ничим і хранителем такого стержня покликана Христова Церква. Чи не тому ворог людини і Бога від апостольських часів аж донині цей стержень, цей «стовп і утвердження істини» всіляко намагається підточити, розхитати, викривити, розколоти і зламати? Не виходить знищити – давай тоді закуємо його в злато-срібло. Хай блищить та осліплює набожних. Хай поклоняються, але – позолоті і візерункам на стовпі, а не Істині!

Такі думки з'являються, коли більше дізнаєшся про Андрея Шептицького та знайомишся з деякими його творами. Мені тільки через багато років, коли почав цікавитися українською історією (в радянські часи фактично її не вивчали навіть у вузах), стало зрозуміло, чому на початку 1960-х років на главу УГКЦ було стільки карикатур, а на шкільних політінформаціях наш учитель біології, затятий атеїст, розпинав його як ворога №1. Шептицький насправду таким і був для безбожної радянської системи. Втім, не лише для неї.

Це розуміння прийшло вже в 1990-х роках, коли вдруге (після шкільних політінформацій) зустрівся з Шептицьким на сторінках якоїсь української книжки з історії. Мене зацікавив чи навіть уразив прочитаний там факт: під час Першої світової війни, коли Львів був зайнятий російськими військами, Шептицький залишився там зі своїми прихожанами, хоча знав про вороже ставлення росіян до греко-католиків і взагалі до тамтешнього українства. Дуже скоро він був заарештований російською військовою владою «за антиросійські погляди», які полягали в тому, що ще до війни митрополит висловлювався про право українців на свою державу. Його відправили вглиб Російської імперії на заслання, а потім він перебував у «почесному» ув'язненні в одному з монастирів у Суздалі, звідки вийшов лише після Лютневої революції 1917 року...

Але як сталося, що Андрей Шептицький, народжений і вихований у римско-католицькій родині, обрав саме монастир Української Греко-Католицької Церкви, а потім, у 1901 році, навіть очолив її? Довгий час це запитання виникало у дослідників і в

БОГОМ ПОКЛИКАНИЙ ПАСТИР

Він змінив хід української історії

«Андрей Шептицький сформував справді Українську греко-католицьку україномовну Церкву, яка стала національною духовною скарбницею українського народу. Цією Церквою, при цій Церкві та безпосередньо в середовищі цієї Церкви виховалося нове покоління українців, які поставили питання про відновлення Української Самостійної Соборної Держави...» (Михайло Косів)

супільстві не лише за життя митрополита, а й після. Як і те, чому глава Ватикану зупинив свій вибір саме на 35-річному єпископі Шептицькому. Не всі ж вірять у промисел Божий.

Нагадаємо, що батько митрополита – Іван Шептицький – походив із давнього українського шляхетного роду, який згодом ополячився, латинізувався. Граф вважав себе поляком і аж у 1911 році, коли його син уже 10 років очолював УГКЦ, сказав, що усвідомлює себе українцем. Етнічною полькою була Софія Фредро-Шептицька, мама митрополита. При цьому Іван Шептицький знав про своє коріння, досліджував його.

«Тато нам, дітям, часто пояснював і згадував наших предків, портрети яких висіли в його робітні. З портретів вбилися в мої пам'яті три: єпископа Варлаама і митрополитів Атанасія та Лева. Усі вони були ченцями-василіанами», – пригадував згодом Андрей Шептицький.

Значну роль для нього, звичайно, зіграло й те, що їхня родина жила в українському селі. У них були слуги – українці. Майбутній глава УГКЦ постійно грався з дітьми з українських родин. Шептицькі змалку привчали дітей до багатомовності: одного дня вони розмовляли лише польською,

тися з життям парафій він їхав на коні, перетинаючи бурхливий Черемош. Заходив у домівки людей, сповідав їх. Бачив біди і бідність своїх парафіян. Зокрема і те, що вони часто зазирають до корчми, співаються. І перше, що він зробив як пастир, – почав закладати читальні та осередки «Просвіти», бо вважав, що темний люд легко обманути. Засновував також братства тверезості по селах. Митрополит був переконаний, що Церква має відігравати активну чи й провідну роль у становленні та оздоровленні українського суспільства, а отже, й у відродженні української державності.

І тут доречно згадати про мою третю зустріч-відкриття із Шептицьким, що мала місце не так давно. Будучи вже трохи знайомим з історією християнства, знав дещо і про УГКЦ, зокрема і про те, що Шептицький з-поміж усіх глав цієї церкви очолював її найбільш тривалий період – 44 роки. Знав також, що під його пастирським впливом виросла ціла плеяда нової української інтелігенції та лідерів національного руху; що у 1918-1919 роках його міжнародний авторитет і дипломатичні зусилля посприяли визнанню в Європі та Америці Української Народної Республіки; що він писав листи-протести до Гітлера, до

потім – лише англійською, а далі – французькою. Звісно, українська тут також не була забутою. Завдяки цьому, а також пізнішій блискучій освіті, митрополит чудово володів більш ніж десятьма мовами.

Одне слово, прагнення зреформувати «запліснявілу» в москвофільстві (за саркастичним визначенням І. Франка) Українську Греко-Католицьку Церкву через повернення її до української національної культури та історичних цінностей виникло в Шептицького не випадково. Хоча основним мотивом тут була все-таки любов до Бога і бажання виконати заповіт Христа – «Хай всі єдино будуть!» Митрополит вважав, що саме УГКЦ може стати мостом, який об'єднає Західну та Східну Церкви. Про це його палке бажання, як і про ревне та щире служіння Богу, напевно, знала не лише монастирська братія. Тож не дивно, що з Риму прийшло рішення на призначення його спершу єпископом Станіславським, а вже згодом – і митрополитом Галицьким, главою УГКЦ.

Розповідають, що гуцули досі пригадують візит Шептицького, ще як єпископа, до їхнього краю. Ознайоми-

ності митрополита. За його сприяння було створено Маслосоюз, який успішно розвивався і охоплював 80 відсотків греко-католицьких парафій в Україні. Так само Церква заснувала Центросоюз, тобто кооперативні спілки, які спеціалізувались на сільсько-господарських товарах. Селяни могли виготовляти для себе товари, а отже, вони були дешевшими. Частко кооперативами керували священики. Щоб останні якомога краще вели справи, Шептицький запровадив для них додаткову, світську, освіту: кожен, хто вчився у семінарії, проходив курси з городництва, бджільництва, садівництва, юриспруденції...

Дбав Шептицький і про освіту для парафіян. Запрошував учителів різного фаху їхати в українські села, щоб навчати там людей. Випускники таких курсів потім займалися підприємством, фермерством. Шептицький заснував у митрополії шість заводів. Серед них – кахельний, а також цегельні для будівництва шкіл та храмів. Митрополит викупив у Львові фабрику солодоців, товари якої стали відомі в Європі. Про його успіхи у веденні бізнесу свідчить і те, що УГКЦ часів митрополита Андрея проклала понад 120 кілометрів залізниці – від Львова до Стрия і на Франківщину. Хоч у справі благодійності митрополит вкладав і кошти зі свого спадку: мати залишила синові великі суми, а також передала у володіння земельні ділянки, ліси. Тож у часи голодомору Шептицький відсилав цілі вагони зерна на Велику Україну. Інша річ, кому те зерно потрапляло...

«Мій вклад, Мамо, є викликом для тих, які вважають, що наш нарід завжди й постійно має комусь служити, а незалежність України слід заховати «на вічну пам'ять» до гробу. Але так не є і так не буде... Ідуть важкі, страшні часи, не знаю, яку долю судив Господь народові, що його пастирем назначив мене, але я свідомий цієї відповідальності перед Богом за душі, відкуплені кров'ю Ісуса Христа. Мамо, я ніколи не відречуся від обов'язку, даного мені Богом, і «до кінця днів моїх», кажучи словами псаломствця, буду здійснювати заповіт св. Павла – бути всім для всіх...»

Матері Шептицького вже давно не було в живих, коли це уявне звернення-лист з'явилося у світ стараннями його співробітника Г.Лужницького, автора книги про митрополита. Але приблизно такими словами Андрей Шептицький, виступаючи на відкритті заснованого ним Музею мистецтв у Львові (1913 р.), висловив розуміння свого місця у процесі відродження України і своєї ролі у визначенні її долі, яку не уявляв без Церкви Христової. До речі, християни розуміють, що згаданий вище «заповіт» – не що інше, як слова апостола Павла з 1-го Послання до Коринтян. Ми знаємо, до чого закликав апостол своїм прикладом: «Від усіх будучи вільний, я зробився рабом для всіх, щоб найбільше придбати... Для всіх я був усе, щоб спасти бодай деяких».

Андрей Шептицький не просто знав це. Він усіма силами – духовними, душевними і фізичними – прагнув слідувати цьому прикладу. Та коли він помирав (1944 р.), то, звісно, не знав ще, як багато він уже придбав. То тільки тепер ми можемо бачити та й то наразі частково, що надбання митрополита – вся Україна. Вільна й незалежна країна, де піднімається Церква і славиться Ім'я Господнє.

Михайло ЯРІВЕЦЬ, м.Харків

В И СПАСЕННІ?

Якщо ви помрете сьогодні увечері, чи попадете ви на небеса?

ЯБЛУКО

Іноземний турист, проходячи по ринку, взяв з прилавка яблуко, поклав у кишеню і пішов далі. Дуже швидко його зупинив поліцейський: «Ви скоїли крадіжку!» Той здивувався: «Я просто взяв яблуко! Що тут такого?» – «Ні, не просто. Ви привласнили чужу річ!» – «А в моїй країні на ринку можна скуштувати все, що хочеш», – стояв на своєму молодий чоловік. «Ви не в своїй країні, – нагадав охоронець порядку і надів на нього наручники. – Ви вчинили злочин». – «Та годі вам! – обурився іноземець. – Подумаєш, яблуко! Що ви мені за це зробите?» – «За крадіжку в нашій країні відрубують руки», – повідомив поліцейський. «Але ж це маячня! – не вгавав чужинець. – Невже за одне яблуко можна залишити людину без рук?!» – «Ні, не за яблуко, за крадіжку», – була відповідь. «Зачекайте! Я ж не знав ваших законів!» – «Незнання закону не звільняє від відповідальності», – твердо заявив поліцейський.

Незважаючи на протести, туриста кинули до в'язниці. Він все ще думав, що то жарти, що у нього просто хочуть виманити гроші. Але коли співкамерники дізналися, в чому його звинувачують, то в один голос сказали: «Ти, хлопче, потрапив у біду – до вечора будеш без рук. У нас з цим строго». Вся самовпевненість чоловіка вмить зникла. Він почав усвідомлювати, що все набагато серйозніше, ніж йому здавалося. Лежачи на твердому ліжку, став обмірковувати, що скаже судді, як буде виправдовуватись. Заспокоював себе, що все закінчиться добре. Не може ж такого бути, щоб за якесь яблуко позбавляли рук! Через деякий час його повели до судді. Той провів допит свідків, які підтвердили факт крадіжки. Суддя виніс рішення: відрубати злочинцеві обидві руки, вирок привести у виконання цього ж дня. «Ваша честь! – благав нещасний. – Даруйте! Ви ж хороша людина, навіщо калічити мене? Вибачте, будь ласка, я все усвідомив, я виправлюся!» – «Можливо, я й хороша людина, – відповідав страж закону, – але якщо я тебе не покараю по справедливості, то перестану таким бути. А ще гірше, якщо я це не зроблю, завтра у нас кожен другий буде красти, і не тільки яблука. І постраждали будуть бігати за мною з сокирами».

Нещасного знову жбурнули в камеру. Вся надія зникла. Він зрозумів, що приречений. З жахом уявляв, як йому будуть відрубувати руки і як він буде жити без них. Від безсилля щось змінили скреготав зубами і

Притча

палко просив у когось невідомого пощади. У цей час суддя стояв за дверима і все чув. Він подумав, що засуджений дійсно усвідомив свій злочин і розкаявся. Йому стало шкода нещасного іноземця. «Відчини двері», – звелів він тюремному наглядачеві. Суддя увійшов до камери. «Слухай мене уважно, – звернувся до бідолахи. – Є один спосіб уникнути покарання, яким ти можеш скористатися. Кілька років тому в нашому місті було скоєно крадіжку. Всі докази вказували на одного шанованого чоловіка. Він був звинувачений і засуджений до такого ж покарання, як і ти. Йому відрубали обидві руки. Однак після виконання вироку з'ясувалося, що він не винен. Так правосуддя заборгувало йому дві руки. Ми запропонували йому компенсацію. Але він сказав: «Не треба мені компенсації, а зробіть ось що. Якщо злодій буде щиро каятись у скоєному, то зарахуйте мої відрубані руки замість рук того злочинця. А його звільніть». Нам довелося прийняти ці умови. Це твій єдиний шанс, іншого не буде». – «Будь ласка, ведіть мене до того праведника!» – почав благати молодий чоловік.

Зустріч відбулася того ж дня. Крадій яблука слізно просив безвинно постраждалого врятувати йому руки ціною його відрубаних. Добродій повірив йому і передав судді своє рішення: «Нехай моє незаслужене покарання стане платою за злочин цього іноземця». І турист одразу ж був звільнений.

Незабаром він благополучно повернувся додому і з того часу дуже змінився. Коли до нього приходило якесь спокусливе бажання, перед очима поставав образ безрукого, який повірив йому. І колишній арештант не чинив беззаконня. Не міг підвести свого благородного рятівника, безневинно потерпілого замість нього.

Так і став звичайнісінький чоловік найбільш чесною і порядною людиною у місті.

БОГ ХОЧЕ, ЩОБ ТИ БУВ ЗДОРОВИМ

Багато наших сучасників впевнено заявляють, що вірять в існування Бога. Але навіть ті, хто так думає, не йдуть далі, не ставлять Його в центр свого життя і не намагаються налагодити з Ним особисті стосунки. Причини такої обмеженості різні, але одна є найбільш очевидною: люди не зацікавлені в близьких відносинах з Творцем, бо не навчені, що мати тісний зв'язок з Ним – добре. Їм проповідують одне: аби ви не пішли в пекло, попиклуйтеся про те, щоб ваші гріхи були прощені. Тож найчастіше взаємини людей і Бога зводяться до вибору ними місця свого перебування після смерті. Вони впевнені, що Господь вирішує лише питання раю та пекла і потрібен тільки для потойбічного життя. Тому в їхніх очах Церква виглядає непотрібною, неефективною і недоречною.

Насправді ж Бог оздоровлює від хвороб, звільняє від різних залежностей, захищає від нещастя, влаштовує наш щоденні справи. Але рідко від кого можна почути, що Бог вже на землі бажає дати нам благополучне і щасливе життя. Відтак люди здебільшого навіть не здогадуються, що Бог, ставлячись до нас

з великою любов'ю, бажає не тільки простити наші гріхи, але й позбавити від розчарування і пригніченості, зцілити тіла, благословити фінанси. Якби Церква не боялась проповідувати все це, тобто всебічне Євангеліє – повноту Божих намірів, то вона сьогодні мала б набагато більший вплив на світ.

Так, це правда: є рай, майбутню оселю в якому можна отримати вже на землі, і є пекло, в яке можна потрапити, якщо вчасно не покаяться. Але більшість людей щоденно переживають такий ад, що не переймаються з приводу його продовження в якомусь чужому їм, нематеріальному, вимірі. Поглинені боротьбою з проблемами, які постають перед ними в

даний момент, – бідністю, голодом, смертельними хворобами, епідеміями, соціальними потрясіннями, люди навіть не замислюються над тим, що Бог може все владнати. Зосереджені тільки на собі, вони не усвідомлюють, що Він має безпосереднє відношення до їхнього нинішнього повсякденного життя. Тому відкладають Бога на потім, на старість, коли прийде час готуватися до смерті.

Аби ситуація змінилась на краще, Церкві слід активно вчити мирян повноті Євангелію. В людських серцях повинно постійно звучати: «Бог – Цілитель, Він Той, Хто дає життя в безпеці, виводить з депресії, відчаю і розриву, допомагає, підтримує, дарує надію. Бог приводить до успіху, якого ніколи не добитися власними силами». Якби ми, віруючі, взяли за правило проповідувати не тільки прощення гріхів, але й те, що Бог присутній у всіх сферах земного життя, то люди побачили б, що Небесний Отець воістину потрібен їм вже зараз. Адже на голгофському хресті разом з прощенням гріхів Ісус Христос придбав для нас життя в достатку тут, на землі. Це не просто додаток до спасіння, який випадково можуть отримати християни. Це суттєва, невід'ємна, частина Його спокути. Ісус Христос так само помирав заради наших сьогоднішніх повноцінних буднів, як і заради прощення гріхів для вічності.

З книги Ендрю УОММАКА
«Бог хоче, щоб ти був здоровим»

ВІКТОРИНА

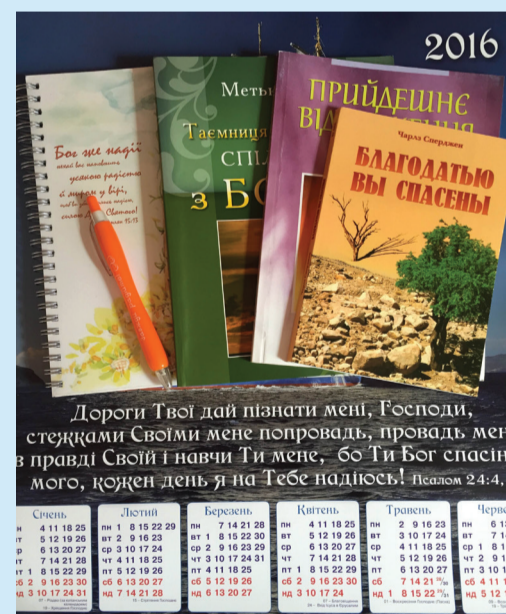
Любі читачі!

Редакція підготувала для вас невеличку вікторину. Всі питання стосуються Святого Письма. В дужках надані підказки.

1. Хто і кому зробив першу хірургічну операцію? (Книга Буття 2:21)
2. Коли спів півня почув увесь світ? (Книга Буття 6:7)
3. Хто жодного разу не народився, але двічі помер? (Книга Буття 2:7; 3:6,7; 5:5)
4. П'ять з поля, два з моря – Один з небес створив багато чудес. (Євангеліє від Матвія 14:19)
5. Яка земля бачила світ лише один раз? (Книга Вихід 14:21)
6. У висоту росла, розбрат принесла.
7. Велика рибина його проковтнула, Три дні і три ночі – й на світ повернула.
8. Сила могутня – з його голови, Та слово сказав – і безсилим враз став.
9. Проїшов чимало випробувань, Витерпів багато страждань, Та вірність Богові проявив І решту днів щасливо прожив.
10. Мур там із цінного яспису, Ворота – з суцільних перлин, Дорога – зі щирого золота. Що то за місто? Хто житиме в нім?
11. Світло для світу, Двері у небо, Хліб Він життя, Альфа й Омега, Камінь наріжний – Твоє майбуття!

Свої відповіді надсилайте на info@mistonagori.com.ua або за адресою «Місто на горі», а/с 24, м.Новодністровськ, Чернівецька обл., 60236.

На переможця очікує суперприз!

Дороги Твої дай пізнати мені, Господи, стежками Своїми мене попровадь, провадь мене в правді Своїй і навчи Ти мене, бо Ти Бог спасіння мого, дожен день я на Тебе надіюсь! Псалом 24:4.

ЗАПРОШУЄМО ВАС НА БОГОСЛУЖІННЯ

